

Sygn. akt IV KO 146/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **Z.S.**

oskarżonego z art. 241 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 listopada 2019 r.

wniosku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt II K (...),

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Przedmiotowa sprawa wpłynęła do Sądu Rejonowego w W., który postanowieniem z dnia 5 czerwca 2019 r., sygn. VIII K (...), wystąpił do Sądu Najwyższego o jej przekazanie Sądowi Rejonowemu w K. z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Wniosek uzasadniono tym, że pomimo upływu ponad dwóch i pół roku od wniesienia aktu oskarżenia, postępowanie przed Sądem Rejonowym w K. nie może się toczyć z powodu stanu zdrowia oskarżonego. Sąd opisał kolejne starania zmierzające do spowodowania doprowadzenia oskarżonego na rozprawę, które okazały się bezskuteczne wobec kolejnych decyzji organu dysponującego (Sąd Okręgowy w K.), odmawiających zgody na doprowadzenie oskarżonego ze względu na stan jego zdrowia.

Wniosek Sądu Rejonowego w K. został uwzględniony i Sąd Najwyższy na podstawie art. 37 k.p.k. przekazał niniejszą sprawę do Sądu Rejonowego w K..

Obecnie ten ostatni Sąd wystąpił o ponowne zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k. podnosząc, że Sąd Okręgowy w K., który dotychczas nie wyrażał zgody na przetransportowanie osk. Z.S. do W., co uniemożliwiało rozpoczęcie rozprawy przed Sądem Rejonowym w W., postanowieniem z dnia 13 września 2019 r. (III K (...)) zamienił izolacyjny środek zapobiegawczy na poręczenie majątkowe. Ustała zatem – w ocenie Sądu występującego z wnioskiem – przesłanka przekazania sprawy do Sądu Rejonowego w K.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w K. o ponowne przekazanie sprawy osk. Z. S. Sądowi Rejonowemu w K. – okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym. Jak bowiem wynika z notatki sporządzonej przez protokolanta II Wydziału Karnego tego Sądu z dnia 29 października 2019 r. (k. – 632a), postanowienie Sądu Okręgowego w K. w przedmiocie uchylenia tymczasowego aresztowania wobec osk. Z.S. i zastąpienia tego środka zapobiegawczego poręczeniem majątkowym, zostało uchylone przez Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 29 października 2019 r., sygn. akt II (...) i sprawa została zwrócona do Sądu Okręgowego w celu ponownego rozpoznania. Jak wynika z uzasadnienia orzeczenia sądu odwoławczego skutecznie zakwestionowane zostały przesłanki decyzji Sądu Okręgowego w K.. Wyrażono w tym zakresie również przekonanie, że Sąd ten będzie zobligowany do oceny, czy okoliczności tej sprawy, a zwłaszcza zachowanie oskarżonego nie stanowią szczególnych względów sprzeciwiających się odstąpieniu od stosowania tymczasowego aresztowania. Tym samym twierdzenie, że nastąpiło definitywne uchylenie izolacyjnego środka zapobiegawczego w odniesieniu do Z.S., co miałoby stanowić przesłankę do zmiany właściwości miejscowej w niniejszej sprawie – okazało się nie do końca prawdziwe, skoro zagadnienie zasadności uchylenia izolacyjnego środka zapobiegawczego dopiero miało być przedmiotem ponownego orzekania przez Sąd Okręgowy. Sąd Rejonowy w K. niewątpliwie miał tego świadomość orzekając w dniu 30 października 2019 r. w przedmiocie wniosku o przekazanie tej sprawy, a więc już po uchyleniu

orzeczenia, do którego odwoływał się w swoim wystąpieniu, co potwierdza treść notatki urzędowej wspomnianej na wstępie.

Po zmianie właściwości dokonanej na podstawie art. 37 k.p.k., to Sąd Rejonowy w K. jest obecnie „*właściwy funkcjonalnie, miejscowo i rzeczowo*” do rozpoznania niniejszej sprawy i nie zostało wykazane, aby na obecnym etapie postępowania, dobro wymiaru sprawiedliwości uzasadniało dokonywanie kolejnych zmian w tym zakresie.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

as